

ΠΑΜΕ
ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
Μέλος της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (Π.Σ.Ο.)

Αγ. Φιλοθέης 5β, 105 56 Αθήνα
 Τηλ. 210 3301842, 210 3301847, 210 3833786 Fax 210 3802 864
 E-mail : pame@pamehellas.gr <http://www.pamehellas.gr>

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΜΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

6 ΙΟΥΝΗ 2016, ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ «ΑΛΚΥΟΝΙΣ»

Η Εκτελεστική Γραμματεία του ΠΑΜΕ πήρε την πρωτοβουλία για τη διοργάνωση της σημερινής ημερίδας, με σκοπό να συζητήσουμε και να αναδείξουμε όλες τις πλευρές που σχετίζονται με ένα μεγάλο πρωταρχικό και καθοριστικής σημασίας μέτωπο που αφορά άμεσα όλη την εργατική τάξη.

Είναι οι μισθοί και τα μεροκάματα και οι όροι για την προστασία των εργαζομένων από την εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου. Για την ακρίβεια, ο αγώνας για την απόκρουση της ενιαίας και σχεδιασμένης επίθεσης του κεφαλαίου για πιο μεγάλη και ακόμα πιο βαθιά εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης με τη συνεχή, δραστική μείωση μισθών και μεροκάματων και την μεγαλύτερη δυνατή αποδιοργάνωση της συνδικαλιστικής οργάνωσης και διαπραγματευτικής ικανότητας της εργατικής τάξης.

Έχουμε στα χρόνια αυτά δραματική επιδείνωση της θέσης της εργατικής τάξης και των όρων δουλειάς και συνδικαλιστικής δράσης, δυναμώνει η τάση της σχετικής κι απόλυτης εξαθλίωσης. Επομένως, το πρόβλημα της αύξησης μισθών και μεροκάματων αποκτά απόλυτη προτεραιότητα.

Αποκτά απόλυτη προτεραιότητα ο αγώνας για την κάλυψη των απωλειών που είχαμε και η εξασφάλιση των προϋποθέσεων για παραπέρα ουσιαστικές αυξήσεις. Χωρίς αμφιβολία το μέτωπο αυτό είναι πολύ σκληρό με την καπιταλιστική εργοδοσία και το κράτος.

Το ζήτημα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ), της διεκδίκησης από το εργατικό κίνημα της αποκατάστασης συγκροτημένων δικαιωμάτων, για τους όρους δουλειάς, ήταν και παραμένει ένα μεγάλο μέτωπο ταξικής αντιπαράθεσης με το κεφάλαιο και τις δυνάμεις που το υπηρετούν.

Στην ιστορική πορεία της ταξικής πάλης, το εργατικό κίνημα κατέγραψε κατακτήσεις, νικηφόρα αποτελέσματα, που βελτίωναν και ανακούφιζαν τη ζωή των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα, η πείρα δείχνει ότι το κεφάλαιο, ανεξάρτητα από τους ελιγμούς που έκανε κάτω από το βάρος της ταξικής πάλης και το συμβιβασμό που υποχρεωνόταν, ποτέ δεν εγκατέλειψε τη προσπάθεια συμπίεσης μισθών και δικαιωμάτων προς τα κάτω, γιατί αυτή η επιδίωξή του συνδεόταν άμεσα με τη διασφάλιση μεγαλύτερης κερδοφορίας του.

Στην κατεύθυνση αυτή, σταθερά προσπαθούσε και πολλές φορές πετύχαινε να ακυρώνει στην πράξη κατακτήσεις που βελτίωναν το μεροκάματο, τους όρους δουλειάς και ασφάλισης, ανεξάρτητα αν αυτοί έπαιρναν και τη μορφή νόμων του κράτους.

Ο καθοριστικός παράγοντας που επιδρούσε προς όφελος των εργαζομένων στην επίτευξη κατακτήσεων, αλλά πολύ περισσότερο στην εφαρμογή τους, ήταν το επίπεδο οργάνωσης της εργατικής τάξης, πρώτα και κύρια μέσα στους χώρους δουλειάς, σε επίπεδο κλάδου και συνολικά, σε συνδυασμό με άλλους αντικειμενικούς παράγοντες, όπως η παραγωγικότητα της εργασίας και το ποσοστό κέρδους ανά κλάδο.

Στις σημερινές συνθήκες, κάτω από το βάρος της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, του χαμηλού βαθμού οργάνωσης της εργατικής τάξης και συνολικά του αρνητικού συσχετισμού που υπάρχει στο εργατικό κίνημα, του επιζήμιου ρόλου του κυβερνητικού, εργοδοτικού συνδικαλισμού, στην παλιά και τη νέα προσαρμοσμένη έκδοσή του και τη γραμμή που στήριξε και στηρίζει, το εργατικό κίνημα δεν μπόρεσε να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις του και να αντιμετωπίσει τη γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου.

Με τη στήριξη των εκάστοτε κυβερνήσεων επιταχύνθηκε το ξήλωμα των συγκροτημένων δικαιωμάτων και κατακτήσεων, το χτύπημα των μισθών, του μεροκάματου, της ασφάλισης, χειροτέρεψαν συνολικά οι όροι δουλειάς και αυξήθηκε ο βαθμός εκμετάλλευσης των εργαζομένων κατακόρυφα. Η κύρια επιδίωξη του κεφαλαίου είναι να κατεβάσει περαιτέρω τους μέσους κλαδικούς μισθούς προς το επίπεδο του κατώτατου μισθού.

Από τη σύντομη αυτή εισαγωγή, νομίζουμε ότι φαίνεται πολύ καθαρά η ξεχωριστή σημασία της ημερίδας που σήμερα πραγματοποιούμε. Είναι μια ακόμα σημαντική πρωτοβουλία και συμβολή του ΠΑΜΕ στους αγώνες της εργατικής τάξης και στο κίνημά της. Έρχεται σε μια περίοδο που ετοιμάζεται νέα σφοδρή επίθεση στα εργασιακά. Σήμερα φαίνεται πιο καθαρά το ταξικό περιεχόμενο των μνημονίων. Ότι αποτελούν τις απαιτήσεις της μεγαλοεργοδοσίας για την υποτίμηση της εργατικής δύναμης που γίνονταν πακέτα μέτρων και ψηφίζονταν από τις κυβερνήσεις που υπηρετούν τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης.

Η επιβεβαίωση της εκτίμησής μας έρχεται από αυτά που είπε, την προηγούμενη εβδομάδα ο πρόεδρος του ΣΕΒ που στην ουσία προανήγγειλε την επίθεση με νέα μείωση μισθών και μεροκάματων, κατάργηση του 13^ο και 14^ο μισθού στον ιδιωτικό τομέα. Ταυτόχρονα σε τουριστική επιχείρηση στη Θεσσαλονίκη είχαμε την πρώτη επιχείρηση που «σπάει» ακόμα και τον άθλιο μισθό των 586 της ΕΓΣΣΕ και δίνει 500 ευρώ μεικτά για 12 μήνες. Επομένως η σημερινή δουλειά έχει και το χαρακτήρα της ετοιμότητας, της επαγρύπνησης, της προετοιμασίας για σκληρούς αγώνες που έχουμε μπροστά μας.

Συνάδελφοι,

Υπάρχουν ζητήματα που χρειάζεται να δώσουμε ξεχωριστή προσοχή και να αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης και θέλουμε για αυτό να ανοίξουμε πλατιά και ουσιαστική συζήτηση.

Δε θέλουμε με τη σημερινή ημερίδα απλά να καταγράψουμε ορισμένα προβλήματα, σοβαρά, οπωσδήποτε.

Θέλουμε να συζητήσουμε τη σημασία που έχει αυτό το μέτωπο και τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να ανοίξει. Δεν είναι από τα συνηθισμένα. Αφορούν την καρδιά της ταξικής αναμέτρησης με την ενιαία επιθετική πολιτική του κεφαλαίου. Την υπεράσπιση της εργατικής τάξης και του βιοτικού της επιπέδου από τη ληστική εκμετάλλευση του κεφαλαίου, τη διεκδίκηση των απωλειών που είχε και κυρίως τη διαμόρφωση των συνθηκών εκείνων που θα ενισχύσουν τη διαπραγματευτική της θέση απέναντι στην καπιταλιστική εργοδοσία.

Με λίγα λόγια, συζητάμε πως θα οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας ενιαία, κατά κλάδο, πανελλαδικά.

Είναι ανάγκη, επομένως, να επικεντρώσουμε τη συζήτηση μας σε αυτό ακριβώς το ζήτημα. Πως θα δημιουργήσουμε αυτούς τους όρους που θα μας επιτρέπουν να περάσουμε στην αντεπίθεση;

Χρειάζεται πολύ μεγάλη προσπάθεια και αποφασιστικά βήματα στο βαθμό οργάνωσης των εργαζομένων, στην ενίσχυση της ταξικής γραμμής που προβάλλει και παλεύει στην πράξη το ΠΑΜΕ, τα σωματεία, οι ομοσπονδίες, τα εργατικά κέντρα, οι οργανώσεις που συσπειρώνονται σε αυτή τη γραμμή.

Σε αυτή την προσπάθεια, σε κάθε μέτωπο πάλης, είναι αναγκαίο ενιαία να δουλέψουμε και να δράσουμε με σκοπό:

- Τη διαφώτιση, συσπείρωση και κινητοποίηση δυνάμεων.
- Καλή προετοιμασία για κάθε βήμα που θα κάνουμε.
- Να αντιπαλέψουμε με σθένος τις δυσκολίες και να αξιοποιήσουμε δυνατότητες.
- Να βοηθήσουμε να ξεπεραστούν αυταπάτες, λογικές επιζήμιες που οδηγούν στην άποψη «ότι τίποτα δεν αλλάζει», «τίποτα δεν μπορεί να γίνει», ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να ελπίζουν ότι θα ικανοποιηθούν τα συμφέροντα τους στη γραμμή της ταξικής συνεργασίας, στα πλαίσια του συμβιβασμού τους με τους στόχους και τα συμφέροντα του κεφαλαίου ή να περιμένουμε πότε θα έρθει η ανάπτυξη που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση.

Για την εργατική τάξη δεν υπάρχει καμία ελπίδα κι όταν ακόμα περάσουμε σε κάποια ανάπτυξη αν δεν οργανώσει τον αγώνα της.

Για αυτό και οι αγώνες μας δε θα έχουν δυναμισμό και προοπτική αν δε συνδέονται με ισχυρή αμφισβήτηση της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Είναι εχθρική προς την εργατική τάξη η άποψη που ταυτίζει τις ανάγκες της με τους στόχους του κεφαλαίου για ανταγωνιστικότητα, κερδοφορία, ανάκαμψη κερδών. Δεν αποδεχόμαστε, αμφισβητούμε αυτούς τους στόχους. Δε δεχόμαστε να δουλεύουμε για ένα ξεροκόμματο, όταν εμείς παράγουμε όλο τον πλούτο. Σε τελευταία ανάλυση, εμείς παλεύουμε για ανάπτυξη προς όφελος του λαού και όχι της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Στο βαθμό που συνειδητοποιείται αυτή η ανάγκη θα έχουμε και αποτελεσματικούς διεκδικητικούς αγώνες.

Η κυβερνητική πολιτική στο ζήτημα των μισθών, ΣΣΕ, λαϊκού εισοδήματος

Συνάδελφοι,

Το κτύπημα των μισθών και δικαιωμάτων δεν είναι προσωρινό ή τυχαίο γεγονός που υλοποιείται ως αποτέλεσμα της κρίσης.

Η καπιταλιστική κρίση επιτάχυνε την επίθεση που η αφετηρία της βρίσκεται πιο πίσω στην περίοδο της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Η επίθεση συνδέεται με τα συμφέροντα του κεφαλαίου και έχει δρομολογηθεί και συμφωνηθεί από τις αρχές της δεκαετίας του '90 με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και τις μετέπειτα συμφωνίες. Να θυμηθούμε όλοι το βασικό στρατηγικό στόχο της ΕΕ για ευελιξία και κινητικότητα στην αγορά εργασίας που συνδέονται και με επιμέρους στόχους.

Σε αυτή την κατεύθυνση, έβαλαν πλάτη οι εκάστοτε κυβερνήσεις. Διαμόρφωσαν και ψήφισαν ένα ολόκληρο οπλοστάσιο που «έλυσε» τα χέρια του κεφαλαίου για να χτυπήσουν μισθούς και εργασιακές σχέσεις.

Αποκαλυπτικά γι' αυτό είναι τα στοιχεία του πληροφοριακού συστήματος «Εργάνη», σύμφωνα με τα οποία, **το 2015 φτάσαμε στο σημείο να έχουν καταγγελλεί και να έχουν αποχωρήσει από την εργασία τους τόσοι εργαζόμενοι, που σε απόλυτο αριθμό ξεπερνούν τον αριθμό των μισθωτών κατά το ίδιο έτος!**

Συγκεκριμένα, το 2015 ο αριθμός των μισθωτών ανήλθε σε 1.673.732 άτομα. Το ίδιο χρονικό διάστημα, οι «αποχωρήσεις» μισθωτών από την εργασία τους - όπως η αστική καταγραφή χαρακτηρίζει τις απολύσεις, τη λήξη συμβάσεων ορισμένου χρόνου και τις "οικειοθελείς" αποχωρήσεις - ανήλθαν σε 1.709.052 άτομα! Ήταν, δηλαδή, σαν να εγκατέλειπε την εργασία του ή να την έχασε τουλάχιστον για μία φορά το σύνολο των μισθωτών της χώρας!

Ακόμα και αν εξαιρέσουμε τις λεγόμενες «οικειοθελείς» αποχωρήσεις, που βεβαίως πολλές φορές υποκρύπτουν απόλυση, και περιοριστούμε στις καταγγελίες συμβάσεων από τον εργοδότη και στη λήξη συμβάσεων ορισμένου χρόνου, ο αριθμός αυτός ξεπερνά το ένα εκατομμύριο (1.004.705 άτομα). **Δηλαδή, στη διάρκεια του χρόνου, το 60% των μισθωτών βίωσε τουλάχιστον μια απόλυση.**

Οι βασικοί πυλώνες αυτού του οπλοστασίου που οδηγούν στη συμπίεση των μισθών προς τα κάτω και ικανοποιούν την στρατηγική του κεφαλαίου είναι:

- Οι αντεργατικοί νόμοι που ψηφίστηκαν και εφαρμόζονται και ιδιαίτερα το νομικό πλαίσιο που καταργεί τις ΣΣΕ.
 - Η αύξηση της φορολογίας και η μείωση του αφορολόγητου ορίου.
 - Η ανεργία, που αξιοποιείται για να μειώνονται ακόμη παραπέρα οι μισθοί.
 - Το χτύπημα των εργασιακών σχέσεων και του σταθερού ημερήσιου χρόνου εργασίας, η διαμόρφωση και γενίκευση των ελαστικών μορφών, που έχουν άμεση συνέπεια στο πως τελικά διαμορφώνονται μισθοί και μεροκάματα.
- Συνάδελφοι

Οι βασικές πλευρές των αντεργατικών μέτρων, που προωθήθηκαν και υλοποιούνται παρά τις αρχικές διακηρύξεις της σημερινής κυβέρνησης για επαναφορά του κατώτερου μισθού, της 13^{ης} και 14^{ης} σύνταξης και μισθών στο δημόσιο, περιλαμβάνουν τα εξής:

- Το 2012, με ΠΥΣ της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ – ΝΔ –ΔΗΜΑΡ, μειώθηκε κατά 22% ο κατώτερος μισθός της ΕΓΣΣΕ. Για τους νέους κάτω των 25 ετών η μείωση έφθασε στο 32%.

Με τον ίδιο νόμο πάγωσαν τα επιδόματα που αφορούσαν τις τριετίες και το πάγωμα θα συνεχιστεί μέχρι το ποσοστό της ανεργίας να πέσει κάτω από το 10%.

Σήμερα, το ποσοστό της ανεργίας είναι περίπου στο 26% με ότι αυτό συνεπάγεται για τους μισθούς και τη ζωή της εργατικής τάξης

Με τον ίδιο νόμο και με το ίδιο χρονικό ορίζοντα αναστέλλεται η εφαρμογή διατάξεων, κανονιστικών πράξεων, συλλογικών συμβάσεων ή διαιτητικών αποφάσεων, οι οποίες προβλέπουν αυξήσεις μισθών ή ημερομισθίων.

- Μείωση κατά τρεις μήνες της μετενέργειας κλαδικών και ομοιεπαγγελματικών συμβάσεων. Μετά την πάροδο του τριμήνου και εφόσον δεν υπογραφεί νέα ισχύουν μόνο οι όροι που αφορούν το βασικό μισθό και τα επιδόματα τριετιών, τέκνων, σπουδών, επικίνδυνης εργασίας, εφόσον αυτά προβλέπονταν στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας που έληξαν. Κάθε άλλο επίδομα παύει να ισχύει.

- Με τους νόμους που ψηφίστηκαν αναστέλλεται η εφαρμογή της υποχρεωτικότητας και της γενίκευσης των ΣΣΕ.

Με βάση αυτή την αρχή, που υπήρχε και καταργήθηκε, υποχρεώνονταν στην εφαρμογή της υπογραφείσας ΣΣΕ αρχικά τα μέλη των εργοδοτικών οργανώσεων που την υπέγραφαν. Μετά την παρέλευση ενός χρονικού διαστήματος η ΣΣΕ ήταν υποχρεωτική για όλους τους εργοδότες, ανεξάρτητα αν ήταν ή όχι μέλη των εργοδοτικών οργανώσεων.

Σήμερα, ένας εργοδότης αποφεύγει πολύ εύκολα την εφαρμογή μιας σύμβασης ακόμα κι αν υπογραφεί είτε γιατί δεν είναι μέλος της εργοδοτικής οργάνωσης είτε γιατί αποχωρεί από αυτήν.

- Με τους νόμους που ψηφίστηκαν δόθηκε η δυνατότητα στους εργοδότες με επιχειρησιακές ΣΣΕ που συνάπτουν με Ενώσεις Προσώπων και με ατομικές συμβάσεις να ανατρέπονται εργασιακές σχέσεις, με άμεση συνέπεια στο ύψος του μισθού.

Οι Ενώσεις Προσώπων στην ολότητά τους λειτουργούν σαν όργανα της εργοδοσίας. Η δυνατότητα αυτή οδήγησε στην αύξηση της μερικής απασχόλησης, της εκ περιτροπής εργασίας, παρακάμπτοντας όσα προβλέπουν οι κλαδικές ΣΣΕ και διευκολύνοντας την απόκλιση των μισθών προς τα κάτω και μέχρι τα όρια της ΕΓΣΣΕ.

Στην ουσία, με αυτό τον τρόπο καταργήθηκε η αρχή της ευνοϊκότερης ΣΣΕ, μια μεγάλη κατάκτηση του εργατικού κινήματος, ανοίγοντας το δρόμο για σύναψη μικρότερων συμβάσεων σε επίπεδο επιχείρησης ή σε ατομικές συμβάσεις, που δημιουργούσαν ακόμη χειρότερους όρους δουλειάς. Είναι αποκαλυπτικό το στοιχείο που δείχνει ότι από τα τέλη του 2012 μέχρι τα μέσα του 2014 έχουν συναφθεί (κυρίως με ενώσεις προσώπων) 1440 επιχειρησιακές συμβάσεις που στην συντριπτική τους πλειοψηφία προβλέπουν μειώσεις μεταξύ 10% - 40%. Τα τελευταία δύο χρόνια, μετά το «μπουμ» των επιχειρησιακών συμβάσεων που έγινε το 2012 (συνάφθηκαν 976 επιχειρησιακές συμβάσεις), χρονιά υπογραφής της αντεργατικής Πράξης Υπουργικού Συμβουλίου (ΠΥΣ αρ. 6) για τις συμβάσεις και τους κατώτερους μισθούς, σταδιακά παρατηρείται μια μείωση και των επιχειρησιακών συμβάσεων.

Ειδικό εκτιμούν ότι η αποκλιμάκωση αυτή δείχνει ότι ένα όλο και πιο μεγάλο μέρος μισθωτών αμείβεται πλέον με τα κατώτερα μισθολογικά όρια (586 και 511 ευρώ μικτά) που καθορίστηκαν μονομερώς από την κυβέρνηση με την ΠΥΣ και ως εκ τούτου, οι εργοδότες αποφεύγουν να υπογράψουν ακόμα και οποιαδήποτε επιχειρησιακή σύμβαση που να προβλέπει αμοιβές και παροχές πάνω από αυτά που προβλέπονται στην κατάπτυστη ΕΓΣΣΕ.

Τα λεγόμενα «προγράμματα αντιμετώπισης της ανεργίας», η μαθητεία και άλλα, συμβάλλουν στη μείωση των μισθών στα κατώτερα επίπεδα.

Η εργοδοσία δεν αποδίδει το σύνολο αυτών των μισθών από τη τσέπη της. Χρηματοδοτείται από τα διάφορα προγράμματα, όπως από τον ΟΑΕΔ και εξασφαλίζει εργαζόμενους που τις κοστίζουν ακόμη λιγότερο και από το αίσχος των 20 ευρώ μεροκάματου που τελικά λαμβάνουν.

Το ύψος του συγκεκριμένου ημερομισθίου διαμορφώνει μισθό μικρότερο και από αυτόν της ΕΓΣΣΕ.

Ορισμένα ακόμη στοιχεία που καταγράφουν τις συνέπειες για τους εργαζόμενους:

- Γενικεύεται η απλήρωτη εργασία, αφού υπογράφονται ακόμη και συμβάσεις, όπου μέρος του μισθού θα αποδίδεται μέσω κουπονιών σούπερ μάρκετ.

- Η μείωση των μισθών οδήγησε σε μείωση των υπερωριών, των προσαυξήσεων στις υπερεργασίες. Οδήγησε στην απλήρωτη υπερωρία με τον εργαζόμενο να λαμβάνει αντί αμοιβής, ρεπό που στην πλειοψηφία ούτε αυτά δίνονται.

- Ταυτόχρονα, αυξήθηκε από δύο μήνες σε ένα χρόνο δουλειάς το δικαίωμα αποζημίωσης λόγω απόλυσης, με αποτέλεσμα οι εργοδότες να αξιοποιούν με τέτοιο τρόπο την υπογραφή συμβάσεων με τους εργαζόμενους ώστε να διασφαλίζουν ότι δεν θα τους δώσουν ποτέ αποζημίωση.

- Η συρρίκνωση του κατώτερου μισθού μείωσε και το επίδομα ανεργίας που είναι αυτόματα συνδεδεμένο μαζί του. Η μείωση αυτή φτάνει στο 21%!

- Η αύξηση των φορολογικών συντελεστών, η μείωση του αφορολόγητου ορίου, η αύξηση των έμμεσων φόρων και του ΦΠΑ στο 24%, είναι παράγοντες που μειώνουν μισθούς, το λαϊκό εισόδημα, που περιορίζουν την όποια μικρή δυνατότητα να καλύψουν βασικές ανάγκες.

Η σημερινή κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, παίρνοντας τη σκυτάλη από τις προηγούμενες, θέτει σε εφαρμογή όλο το υπάρχον αντεργατικό οπλοστάσιο και το διευρύνει με τη ψήφιση του μνημονίου 3, του συμπληρωματικού μνημονίου που ετοιμάζει και άλλων σχεδιασμών, για νέο χτύπημα στις εργασιακές σχέσεις.

Η κατάσταση που διαμορφώθηκε με την παρέμβαση του κράτους, των νόμων που ψηφίστηκαν αποτυπώνεται ανάγλυφα σε στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στον τύπο την περασμένη εβδομάδα και φανερώνουν πως αγιοποιεί το νομοθετικό οπλοστάσιο η μεγαλοεργοδοσία για να επιβάλλει νέους χειρότερους όρους δουλειάς. Να δώσουμε δύο παραδείγματα; Σε επιχειρησιακή σύμβαση προβλέπεται ότι όλοι οι εργαζόμενοι θα δουλεύουν 6μερο και θα κάθονται μόνο Κυριακή. Το ανώτατο όριο ημερήσιας εργασίας είναι το 10ωρο με τον περιορισμό ότι οι συνολικές ώρες την εβδομάδα δεν θα ξεπερνούν, κατά μέσο όρο, το 40ωρο. Αν μέσα στο 4μηνο της διευθέτησης του χρόνου εργασίας συμπληρωθεί ο μέσος όρος τότε θα δίνονται στον εργαζόμενο συνεχόμενες μέρες ανάπαυσης. Δηλαδή με αυτή την σύμβαση χειροτερεύουν οι όροι δουλειάς, αυξάνονται οι παράγοντες που φθείρουν την υγεία του εργαζόμενου και η εργοδοσία λέει ότι για τις παραπάνω ώρες δουλειάς δεν θα δίνει άμεσα μαζί με το μισθό το λιγότερο επιπρόσθετη αμοιβή αλλά θα χορηγεί υποκριτικά μόνο άδεια ξεκούρασης μετά από 2-3 μήνες !! Πρόκειται για εξοργιστική κατάσταση που κυριαρχεί σε πολλούς χώρους δουλειάς. Άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα: σε μια σύμβαση η εργοδοσία δείχνει «μεγαλοψυχία» και δηλώνει ότι έχει την πρόθεση κατά την βούλησή της να δίνει ένα φιλοδώρημα στους εργαζομένους πάνω από τα 586 ευρώ. Γιατί όμως το κάνει; Την εξήγηση την δίνει βάζοντας στην σύμβαση τον εξής όρο με τίτλο «αντάλλαγμα παροχής υπηρεσιών- συμφωνία συμψηφισμού» όπου προβλέπεται ότι «στις ανώτερες των νομίμων αποδοχές που ισχύουν ή θα ισχύσουν για τους εργαζομένους συμψηφίζεται και καταλογίζεται κάθε απαίτηση των εργαζομένων από τις ρητά αναφερόμενες αιτίες, σε εκτέλεση της παρούσας επιχειρησιακής σύμβασης» δηλαδή η εργοδοσία λέει ορθά κοφτά ότι απαγορεύονται οι απαιτήσεις και οι εργαζόμενοι να περιοριστούν σε όσα τους δίνει.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα, όπου υπογράφονται συμβάσεις ή προτείνει η εργοδοσία να υπογραφούν με την εξής τακτική. Η σύμβαση θα είναι ο βασικός μισθός των 586 ευρώ. Για τους παλιούς που αμείβονται με υψηλότερες κατά πολύ από το βασικό μισθό αποδοχές δεν θα μειωθούν οι μισθοί, αλλά θα είναι στην «ελευθεριότητα» του εργοδότη. Αυτό στην ουσία το αιτιολογούν με το πρόσχημα της μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών, καθώς έτσι τους δίνεται η δυνατότητα να μη μειώσουν τους μισθούς. Τέτοια κόλπα χρησιμοποιούν πολλά.

Αυτά τα παραδείγματα είναι ένα μικρό δείγμα που όμως αποκαλύπτουν την βαρβαρότητα που επικρατεί στους χώρους δουλειάς.

Κοντά σε αυτά η πρόσφατη ψήφιση του αντιασφαλιστικού νόμου, όχι μόνο στέλνει τις συντάξεις στα «τάρταρα», αλλά ανοίγει δρόμο στην εργοδοσία να επιβάλλει χειρότερους όρους δουλειάς, μισθών και ασφάλισης.

Είναι εξοργιστική και συνάμα αποκαλυπτική η στάση της κυβέρνησης, που λίγο καιρό πριν φλόμωσε τα λαϊκά στρώματα στα ψέματα, για σκίσιμο των μνημονίων, επαναφορά μισθών και συντάξεων, που είχαν το θράσος να προσδιορίζουν χρονικά τη σταδιακή αποκατάσταση από τα τέλη του 2015 και μέσα στο 2016.

Αυτό το γεγονός, χρειάζεται να αποτελέσει κριτήριο για τους εργαζομένους στην κατεύθυνση ότι οι λύσεις που έχουν ανάγκη θα προωθηθούν από το δικό τους αγώνα

και όχι από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, που παρά τα μεγάλα λόγια κινούνται στην ίδια στρατηγική τροχιά υπηρέτησης των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Οι απώλειες των εργαζομένων από την επίθεση κεφαλαίου – κυβέρνησης

Συνάδελφοι,

Την περίοδο της κρίσης , το σύνολο των μισθών μειώθηκε από τα 85 δισεκατομμύρια το 2009 στα 56 δισεκατομμύρια το 2014, δηλαδή κατά 30 δις ευρώ (χωρίς να συνυπολογίζουμε την αύξηση της φορολογίας και συμπεριλαμβάνοντας μισθούς που αφορούν διευθυντικά στελέχη και οι αμοιβές τους δεν μειώθηκαν). Είναι αποκαλυπτικό πως ως ποσοστό του ΑΕΠ, το μερίδιο της εργασίας έπεσε από 61,9% το 2009 στο 53% το 2014.

Σε επίπεδο αγοραστικής δύναμης, ο μέσος ακαθάριστος μισθός στην Ελλάδα, κατά το 2014, φτάνει μόλις το 66% της αντίστοιχης μέσης αγοραστικής δύναμης των 15 πιο προηγμένων χωρών της Ε.Ε, από 82% το 2009 και 78.5% το 2011. η αγοραστική δύναμη έχει υποχωρήσει ακόμα και από τα επίπεδα του 2002 που βρισκόταν στο 75% του Ευρωπαϊκού μέσου όρου.

Ο μέσος μισθωτός, πριν την φορολογία εισοδήματος του, έχει χάσει το 25% της αγοραστικής του δύναμης των αποδοχών που είχε το 2009, ενώ οι μισθωτοί ως σύνολο έχουν χάσει τα 2/5 της αγοραστικής τους δύναμης. Οι απώλειες στην αγοραστική δύναμη των μισθωτών γίνονται ακόμα μεγαλύτερες αν ληφθεί υπόψη η μεγάλη φορολογική αφαίμαξη των τελευταίων χρόνων. Συνυπολογίζοντας όλους αυτούς τους παράγοντες, μπορούμε να εκτιμήσουμε πως οι συνολικές απώλειες στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων φθάνουν ή και προσεγγίζουν το 50% την περίοδο της κρίσης.

Αναφορικά με τον κατώτατο μισθό , η περικοπή του προωθήθηκε με την Πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου του Φλεβάρη του 2012, με την οποία μειώθηκε κατά 22% σε σχέση με αυτόν που προέβλεπε η ΕΓΣΣΕ στις 1/1/2012. Σε απόλυτα νούμερα σημαίνει ότι έπαιρναν ως κατώτερο μισθό 751,39 ευρώ άγαμοι και χωρίς προϋπηρεσία μετά τις μειώσεις έπαιρναν 586ευρώ μεικτά και όσοι ήταν κάτω από 25χρονών 511ευρώ μικτά δηλαδή η μείωση για αυτούς ήταν 32%. Η επίθεση στον κατώτατο μισθό είχε σαν αποτέλεσμα οι αποδοχές το 2014 να είναι χαμηλότερες ακόμα και από τα κατώτατα όρια των αρχών της δεκαετίας του 1990.

Αναφορικά με τους κλαδικούς μισθούς και τις απώλειες σε αυτούς , πρέπει να συνυπολογισθεί ως βασική αρνητική αλλαγή στο θεσμό των κλαδικών συμβάσεων ότι η υπογραφή νέων συμβάσεων δεν εξασφαλίζει τις μέχρι σήμερα αποδοχές των εργαζομένων. **Αυτό συμβαίνει γιατί σύμφωνα με το νόμο 4093/12 η διαπραγμάτευση για τους μισθούς μπορεί πλέον να ξεκινήσει ακόμη και από τα 586 ευρώ του κατώτατου μισθού, δίχως δηλαδή να θεωρούνται ως βάση διαπραγμάτευσης οι όροι της ΣΣΕ που έληξε ή καταγγέλθηκε .** παράλληλα, ακόμη και αν υπογραφεί σύμβαση εντός τριμήνου της μετενέργειας , αν μια επιχείρηση δεν είναι μέλος της εργοδοτικής οργάνωσης που την έχει υπογράψει , δεν δεσμεύεται για την εφαρμογή της όπως έχουμε αναφέρει . **Πιο απλά αν μια επιχείρηση δεν είναι μέλος εργοδοτικής οργάνωσης μπορεί να υπογράψει επιχειρησιακή, ή και ατομικές συμβάσεις , στα εξουτελιστικά επίπεδα του κατώτατου μισθού , αδιαφορώντας για την κλαδική ΣΣΕ.**

Οι περισσότερες νέες κλαδικές ΣΣΕ που υπογράφηκαν μετά τη διαμόρφωση του νέου νομοθετικού πλαισίου περιέχουν σημαντικές μειώσεις μισθών για τους εργαζόμενους: στα ξενοδοχεία (-15%) στο εμπόριο (-6.3%), στις τράπεζες (-6%), στις εργοληπτικές και κατασκευαστικές επιχειρήσεις (-18%), στα τεχνικά γραφεία

ανελκυστήρων (-10%). Οι μειώσεις στο μέσο κλαδικό μισθό όπως καταγράφεται στα στοιχεία του ΙΚΑ κινούνται σε γενικές γραμμές στα ίδια επίπεδα. Στα τρόφιμα ποτά ο μέσος μισθός υποχώρησε κατά 11%, στον επισιτισμό – τουρισμό υποχώρησε κατά 16%, στο λιανικό εμπόριο κατά 9%, στην εκπαίδευση κατά 7,7%, στην υγεία κατά 11%. Οι μειώσεις αυτές των κλαδικών ΣΣΕ γίνονται ακόμη δραστικότερες για εκείνους τους εργαζόμενους που περνούν από πλήρη σε μερική απασχόληση. Και βέβαια πρέπει να συνυπολογισθεί και η μη τήρηση από εργοδότες του κλάδου της όποιας ΣΣΕ έχει υπογραφεί.

Ο ρόλος του κυβερνητικού – εργοδοτικού συνδικαλισμού

Εκτός από τις κυβερνήσεις, σημαντική βοήθεια στην υλοποίηση των αντεργατικών σχεδιασμών έδωσε ο κυβερνητικός – εργοδοτικός συνδικαλισμός.

Η πλειοψηφία στη ΓΣΕΕ σταθερά προωθούσε τη γραμμή του «κοινωνικού εταιρισμού», των «κοινωνικών διαλόγων», την πολιτική του κεφαλαίου που συμπυκνωνόταν στα συνθήματα της ανταγωνιστικότητας, της επιχειρηματικότητας, της επίτευξης των «εθνικών στόχων», που καθόριζε κάθε φορά για λογαριασμό του κεφαλαίου η εκάστοτε κυβέρνηση.

Όντας υπέρμαχη των θέσεων του κεφαλαίου, υπέγραψε σε περίοδο ανάπτυξης ΕΓΣΣΕ που έκανε τη μεγαλοεργοδοσία να τρίβει τα χέρια της. Είναι γνωστές οι περίφημες αυξήσεις των 30 και 77 λεπτών, που εκτός των άλλων, δημιουργούσαν ασφυκτικούς όρους και ήταν η βάση των διαπραγματεύσεων για τις κλαδικές συμβάσεις που ακολουθούσαν.

Ο ρόλος της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ δεν περιορίστηκε μόνο στο ζήτημα της υπογραφής ΕΓΣΣΕ. Η συμμετοχή τους στους «κοινωνικούς διαλόγους» έδωσε επιπλέον όπλα στην μεγαλοεργοδοσία για την ανατροπή θεμελιωμένων δικαιωμάτων στις εργασιακές σχέσεις.

Η στάση της αθώνει και συμπληρώνει το αντεργατικό παζλ για την εξάπλωση των ελαστικών μορφών απασχόλησης, τις περικοπές που δικαιολογούνταν ως «μη μισθολογικό κόστος».

Έχουν μεγάλη ευθύνη για τη συμβολή τους στην ενίσχυση της κυβερνητικής επιχειρηματολογίας και της θεωρίας των ισοδύναμων μέτρων ως αντιστάθμισμα στα αντιλαϊκά μέτρα. Ισοδύναμα μέτρα που ήταν το ίδιο αντιλαϊκά.

Η πολεμική της απέναντι στο ΠΑΜΕ, τα εργατικά συνδικάτα και τις ομοσπονδίες, για μαξιμαλιστικά αιτήματα και πλαίσιο πάλης που δε συμβαδίζει με τις αντοχές της καπιταλιστικής οικονομίας, στην πράξη λειτούργησαν ως μοχλός πίεσης στους εργαζόμενους για να ρίξουν τον πήχη των απαιτήσεών τους. Έφτασε σε σημείο να επικυρώσει με την υπογραφή της τα 586 ευρώ που νομοθέτησε η προηγούμενη κυβέρνηση, την διάκριση εις βάρος των νέων κάτω των 25 χρονών με τα 511 ευρώ με την φθηνή δικαιολογία ότι το έκανε για να σωθεί ο θεσμός των συμβάσεων και το επίδομα γάμου!

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, ακόμη και σήμερα, επιβεβαιώνει ότι είναι στην απέναντι πλευρά, ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων.

Η στάση της στο περσινό δημοψήφισμα, η σταθερή προσήλωση στον καπιταλιστικό μονόδρομο, δεν αμφισβητείται. Εκείνο που προτάσσει είναι η καλύτερη διαχείριση που δήθεν θα εξανθρωπίσει τον καπιταλισμό.

Αλλά και όσοι σήμερα στέκονται στο πλευρό της κυβέρνησης και διαμορφώνουν το νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό οδηγούν με τη ταχτική και το ρόλο τους στην ενσωμάτωση των εργαζομένων στη γραμμή του κεφαλαίου, καλλιεργώντας αυταπάτες και ψεύτικες προσδοκίες.

Είναι εξόφθαλμο, ότι όλοι αυτοί με νέο κυβερνητικό κουστούμι αναπαράγουν ξοφλημένες από την ίδια τη ζωή θεωρίες και επιχειρήματα που συγκλίνουν στην άποψη ότι χωρίς σύγκρουση με τα μονοπώλια το σύστημα του κεφαλαίου, αλλά με κοινωνικό διάλογο θα βελτιωθεί σιγά – σιγά, αργά – αργά η ζωή των εργαζομένων.

Η ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, βασικός όρος για την αποτελεσματικότητα του αγώνα και την υπεράσπιση της ζωής των εργαζομένων

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες,

Η οργάνωση της πάλης για την κάλυψη των απωλειών σε μισθούς και μεροκάματα, για ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο και ειδικά η επαναφορά του καθεστώτος των ΣΣΕ παραμένει στην προμετωπίδα του αγώνα μας, γιατί συνδέεται με όλους τους όρους ζωής και δουλειάς των εργαζομένων, γιατί επιδρά στο σήμερα και το αύριο. Συνδέεται με διάφορες κοινωνικές παροχές, επιδόματα ανεργίας, ασθένειας, τις συντάξεις.

Από αυτή την άποψη, είναι επείγουσα ανάγκη η οργάνωση της πάλης. Η αποτελεσματικότητα του αγώνα θα κριθεί στο βαθμό που θα γίνονται βήματα στην αντιμετώπιση των αρνητικών φαινομένων που έχουμε στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Πάνω στους αγώνες σε οξυμένα προβλήματα είναι ανάγκη να μετρήσουμε αποτελέσματα, που συνδέονται με την ανασύνταξη του κινήματος.

Σε αυτή την κατεύθυνση, χρειάζεται συγκεκριμένο σχέδιο σε κλαδικό επίπεδο, με ιεράρχηση χώρων που θα συζητήσουμε αναλυτικά με τους εργαζόμενους για το τι χρειάζεται να γίνει, που και πως θα δώσουμε μάχη με την εργοδοσία.

Στη μάχη αυτή θα ρίξουμε όσες εφεδρείες έχουμε, θα αξιοποιήσουμε δυνατότητες και τις κατάλληλες μορφές πάλης που θα ανεβάζουν την πίεση, τη διεκδίκηση απέναντι στην μεγαλοεργοδοσία και θα διαπαιδαγωγούν τους εργαζόμενους σε μαχητική στάση απέναντι στα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Στην κατεύθυνση αυτή είναι ανάγκη να έχουμε πλήρη συνείδηση των συνθηκών που έχουν διαμορφωθεί. Συνθήκες έντονα αρνητικές, με πολλά προβλήματα και εμπόδια με τα οποία οφείλουμε να αναμετρηθούμε.

Έχουμε να αναμετρηθούμε:

- Με τις συνέπειες της κρίσης που συνεχίζεται, καθώς και το ψηλό ποσοστό ανεργίας και την πίεση που ασκούν στις γραμμές της εργατικής τάξης.
- Την επιθετικότητα της εργοδοσίας που στο όνομα της ανάπτυξης εντείνει την αδιαλλαξία της.
- Το αντεργατικό, αντιλαϊκό οπλοστάσιο με το οποίο έχει θωρακιστεί η εργοδοσία.
- Την υποχώρηση του κινήματος, το χαμηλό βαθμό οργάνωσης της εργατικής τάξης στους τόπους δουλειάς και το προδοτικό ρόλο των ανθρώπων της εργοδοσίας στο συνδικαλιστικό κίνημα, τον κατακερματισμό του συνδικαλιστικού κινήματος.
- Το κλίμα ηττοπάθειας, συμβιβασμού και μείωσης της απαιτητικότητας που έχει απλωθεί σε πλατιές μάζες της εργατικής τάξης.
- Την παραπλανητική προπαγάνδα της κυβέρνησης και των άλλων κομμάτων που παγιδεύουν τους εργαζόμενους σε αυταπάτες και ψεύτικες ελπίδες.

Είναι παράγοντες που δεν έχουμε περιθώρια να υποτιμήσουμε, αλλά να τους υπολογίζουμε ώστε να σχεδιάζουμε σε κάθε βήμα τους την ανατροπή τους.

Οφείλουμε, κατά συνέπεια, να συζητήσουμε πως θα εξουδετερώσουμε αυτά τα εμπόδια, όπως επίσης να δούμε καλύτερα τα όπλα που διαθέτουμε και πως θα ενισχύσουμε ακόμα καλύτερα το οπλοστάσιό μας.

- Ισχυρό όπλο είναι η ενότητα της εργατικής τάξης απέναντι στην εργοδοσία, στους μονοπωλιακούς ομίλους, σε κάθε εργοστάσιο, χώρο δουλειάς, σε κάθε κλάδο.

Είναι στόχος προς κατάκτηση και ταυτόχρονα όρος για νικηφόρους αγώνες. Μέτωπο με πολλές απαιτήσεις. Στο βαθμό που γίνονται βήματα σε αυτή την κατεύθυνση θα δημιουργούνται και καλύτερες προϋποθέσεις. Απαιτείται πολύ εξειδικευμένη δουλειά με σχέδιο σε κάθε κλάδο, σε κάθε τόπο δουλειάς και ταυτόχρονα υπολογισμός και σχέδιο για την αντιμετώπιση όλων εκείνων των παραγόντων και δυνάμεων που εμποδίζουν την ενότητα των γραμμών της εργατικής τάξης.

- Επιθετική και καλά οργανωμένη διαφώτιση, με εύστοχη και εξειδικευμένη επιχειρηματολογία.

- Συμμετοχή των εργαζομένων σε κάθε βήμα οργάνωσης του αγώνα που είναι ανάγκη να ανεβαίνει διαρκώς από κλάδο σε κλάδο, από εργοστάσιο, επιχείρηση. Είναι απαραίτητη, δηλαδή, η ουσιαστική βελτίωση της λειτουργίας των Συνδικάτων.

- Απαιτείται η μεγαλύτερη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων κατά κλάδο και ένταξη σε αυτό τον αγώνα όσο γίνεται περισσότερων Σωματείων.

- Απαιτείται συντονισμένη και καλή οργάνωση αυτού του αγώνα, γιατί δεν μπορεί να επιτευχθούν οι στόχοι που θέτουμε αν δεν ανοίγουν ταυτόχρονα μέτωπα σε περισσότερους κλάδους, σε περισσότερα εργοστάσια κι επιχειρήσεις.

- Απαιτείται, ταυτόχρονα, και πολιτική συμμαχιών και συσπείρωση. Το κύριο μέτωπο είναι τα μονοπώλια, οι μονοπωλιακοί όμιλοι.

- Στο βαθμό που αντιμετωπίζουμε ενιαία αυτά τα καθήκοντα θα δημιουργούμε και τους καλύτερους όρους για νικηφόρους αγώνες και ταυτόχρονα θα προωθείται η ανασύνταξη του κινήματος.

Πλαίσιο διεκδικήσεων

Με κριτήριο τις ανάγκες των εργατικών και λαϊκών οικογενειών για μια αξιοπρεπή ζωή, είχαμε παλιότερα υπολογίσει ως ελάχιστη βάση τα 1.400 ευρώ. Έχει αξία αυτή η υπογράμμιση, γιατί δείχνει το πλήγμα που έχει δεχθεί σήμερα το εργατικό εισόδημα, αλλά και την προοπτική που έχουμε καθήκον να χαράξουμε στις διεκδικήσεις μας.

Πρώτο και βασικό μέτωπο είναι η αποκατάσταση των κατώτερων μισθών και μεροκάματων. Με βάση τα σημερινά δεδομένα, στη γραμμή της κάλυψης των απωλειών, απαιτούμε και παλεύουμε για κατώτατο μισθό στα 751 ευρώ για όλους, μέσα από Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση, ως αφετηρία. Να καταργηθεί η διάκριση για τους νέους.

Το αίτημα αυτό χρειάζεται να γίνει καθολικό όλης της εργατικής τάξης, όλων των κλάδων, όλων των Σωματείων.

Η πάλη για την κατάκτησή του είναι κριτήριο για τη στάση κάθε Συνδικάτου και συνδικαλιστικής παράταξης αν είναι με το μέρος των εργατών ή της εργοδοσίας.

Δεύτερο μέτωπο είναι η κατάργηση όλου του αντεργατικού πλαισίου για τις ΣΣΕ. Είναι βασική διεκδίκηση απέναντι στην κυβέρνηση, αλλά και την εργοδοσία. Η πάλη αυτή θα συνδυάζεται με τη διεκδίκηση αυξήσεων στους κλαδικούς μισθούς. Κάθε κλάδος εδώ είναι ανάγκη να επεξεργαστεί συγκεκριμένο πλαίσιο, να υπολογίσει τις απώλειες που είχε από το 2009 και να προσδιορίσει τις διεκδικήσεις του, με κριτήριο την κλαδική σύμβαση του 2009.

✓ Ενιαίο καθήκον είναι η αποκατάσταση του νομικού πλαισίου των ΣΣΕ. Όπως, καθολική ισχύς και υποχρεωτικότητα των ΣΣΕ που δεσμεύει όλες τις επιχειρήσεις ανεξάρτητα αν είναι μέλη ή όχι σε εργοδοτικές οργανώσεις, καθολική ισχύ της ευνοϊκότερης σύμβασης που υπάρχει στον κλάδο με κατάργηση της δυνατότητας να υπογράφονται επιχειρησιακές με μικρότερους μισθούς και εργασιακούς όρους από αυτές που προβλέπει η κλαδική σύμβαση, εφαρμογή της μετενέργειας της

ΣΣΕ μέχρι την υπογραφή νέας ΣΣΕ και κατάργηση του νόμου που αφορά των ΟΜΕΔ και τις ενώσεις προσώπων

Προτείνουμε να υπογραφεί κείμενο από όσο γίνεται περισσότερα Σωματεία και να κατατεθεί ως πρόταση νόμου στη Βουλή και σε όλα τα κόμματα εκτός της φασιστικής εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής

Επιπλέον διεκδικούμε:

- ✓ Επαναφορά όλων των οικογενειακών, κλαδικών και άλλων επιδομάτων
- ✓ Υπολογισμό της αμοιβής της υπερωριακής απασχόλησης (που πρέπει να δικαιολογείται και να περιορίζεται η πραγματοποίησή τους με πολύ αυστηρές προϋποθέσεις και σε εξαιρετικές περιπτώσεις, π.χ. αποκατάστασης ζημιών που δημιουργούν κινδύνους), με βάση τον κλαδικό μισθό και τις προσαυξήσεις που ίσχυαν πριν την ψήφιση των αντεργατικών νόμων. Σε αυτή την περίπτωση επιπλέον και άμεσα να χορηγείται άδειας ανάπαυσης (με χρονικό όριο την εβδομάδας που πραγματοποιήθηκαν οι υπερωρίες) και τέτοια που θα εξασφαλίζει την πενθήμερη εργασία στην εβδομάδα και το σταθερό ημερήσιο χρόνο δουλειάς, δηλαδή το 8ωρο ή το 7ωρο για ορισμένους κλάδους.
- ✓ Κατάργηση των προεδρικών διαταγμάτων που ισοπέδωσαν τις αποζημιώσεις.
- ✓ Κατάργηση όλων των ρυθμίσεων που προβλέπουν αύξηση του ορίου των απολύσεων.
- ✓ Κατάργηση κάθε ελαστικής μορφής εργασίας. Μόνιμη, σταθερή δουλειά με πλήρη μισθολογικά και ασφαλιστικά δικαιώματα, 7ωρο – 5νθημερο – 35ωρο. Στην προοπτική των αγώνων μας πρέπει να μπει ως σταθερός στόχος η παραπέρα μείωση του εργάσιμου χρόνου, υπολογίζοντας την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας και μια σειρά άλλους παράγοντες. Με το θέμα αυτό θα ασχοληθούμε πιο ειδικά σε επόμενες συναντήσεις μας.